

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **J. L.**, nar. X, stát. přísl. Čínská lidová republika, zastoupeného: Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2013 č.j.: CPR-13215/ČJ-2012-930310-V237,

t a k t o :

- I** **Rozhodnutí ze dne 23. 1. 2013 č.j.: CPR-13215/ČJ-2012-930310-V237 soud ruší a věc vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.**
- II.** **Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 12.342,- Kč k rukám právního zástupce žalobce do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozsudku.**

O d v ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl.m. Prahy ze dne 9. 10. 2012 č.j. KRPA-69554/ČJ-2012-000022. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla stanovena na jeden rok.

Počátek doby, pro kterou nelze umožnit vstup cizinci na území členských států Evropské Unie, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 tohoto zákona od okamžiku, kdy cizinec pozbyl k oprávnění k pobytu na území ČR. Současně mu byla stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 1 citovaného zákona, a to do 20 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a zákona správní orgán rozhodl, že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona.

Žalobce především namítá, že ze spisového materiálu lze jednoznačně dovodit, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění by znamenalo pro žalobce prokazatelně nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. V této souvislosti uvádí, že na území ČR žije již od roku 2007, nyní ve společné domácnosti se svou družkou a společným nezletilým dítětem, kterému jsou pouhé tři měsíce. Celá rodina družky žije od jejich pěti let na území České republiky, nemá tedy v zemi původu žádné sociální, rodinné ani materiální zázemí.

Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že řízení bylo zahájeno z nejméně vážného důvodu, přičemž protiprávního jednání, které mu je kladeno za vinu, se dopouštěl po relativně krátkou dobu. V tomto kontextu zmínil vybrané rozsudky Nejvyššího správního soudu. Poukázal také na Úmluvu o ochraně lidských práv a Úmluvu o právech dítěte, z níž zdůraznil právo dítěte na to, aby znalo své rodiče a právo na jejich péči. Žalobce tedy namítá, že případné rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo zcela zjevně nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života všem rodinným příslušníkům.

Nezákonnost postupu žalobce spatřuje v argumentaci žalovaného, podle níž platná právní úprava neukládá povinnost hodnotit dopad do rodinného života ostatních účastníků řízení, ale pouze žalobce. Tento argument je podle žalovaného v přímém rozporu s mezinárodněprávními závazky České republiky, které v žalobě citoval. Zdůraznil, že jejich dítě se narodilo pouze před třemi měsíci, tedy družka žalobce, která o něj pečuje, nemůže s nezletilým cestovat - a to zvláště do Čínské lidové republiky. V případě vynuceného odjezdu žalobce, by se družka ocitla zcela bezprizorní a odkázána na sociální systém ČR. Nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že pobyt žalobce na území ČR je pro rodinu spíše zátěží a nikoliv pomocí, s odůvodněním, že nemůže legálně pracovat. K tomu dodal, že může pečovat o dítě a družka může pracovat. Také zdůraznil, že existují zákonem upravené alternativy, jak získat na území ČR po zastavení správního řízení o vyhoštění legitimní dlouhodobý pobyt jako je například vízum za účelem strpění či podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny na území ČR po předchozí žádosti o prominutí osobní účasti podání na ZÚ ČR v Číně.

Další námitka žalobce směřuje proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ve vztahu k odůvodnění délky zákazu vstupu na území států Evropské unie. Žalobce připomněl, že za jednání, jehož se dopustil tím, že pobýval na území ČR bez víza, lze podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uložit správní vyhoštění až na tři roky. Žalovanému vytýká, že řádně neodůvodnil rozhodnutí, proč vydal vyhoštění ve výši jednoho roku z hlediska dopadů do rodinného a soukromého života žalobce, tehdy nascitura a družky.

Na závěr žalobce uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podle svého názoru dostatečně vypořádal s námitkami uvedenými v žalobě. Je toho názoru, že správní orgány se dostatečně vypořádaly s výtkou týkající se případného porušení mezinárodních závazků ČR, když odkázaly na závazná stanoviska Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, kterým byla otázka případného porušení mezinárodních závazků ČR opakovaně zkoumána. Poukazuje na závazná stanoviska ev. č. ZS18499 ze dne 07.05.2012 a ev. č. ZS19065 ze dne 31.07.2012, kde namítané porušení zjištěno nebylo. V této souvislosti žalovaný uvedl, že působnost v oblasti posouzení, zda by nucené

vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodněprávními závazky ČR, je zákonem o pobytu cizinců přeneseno právě na Ministerstvo vnitra ČR, policie pak v rámci řízení o správním vyhoštění hodnotí (mj.) pouze aplikovatelnost ustanovení § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., v návaznosti na ustanovení § 174a téhož zákona.

K námitce nezákonnosti rozhodnutí pro rozpor s judikaturou žalovaný zdůraznil, že v ČR je zakotven kontinentální právní systém, v němž jsou hlavním pramenem práva předpisy (zákony), které jsou produktem legislativního procesu, nikoli právní systém angloamerický, mezi jehož prameny patří i soudní precedenty (jinými slovy judikatura). Z absence opory v judikatuře tedy nelze podle žalovaného bez dalšího dovozovat nezákonnost rozhodnutí, neboť pro takové tvrzení je důležité pouze zjištění rozporu se zákonem.

K nesouhlasu žalobce s názorem žalovaného, že platná právní úprava neukládá povinnost hodnotit dopad do rodinného života ostatních účastníků řízení, ale pouze žalobce, žalovaný poukázal na znění ustanovení § 119a odst. 2 citovaného zákona, dle něhož přiměřenost je posuzována pouze v návaznosti na soukromý a rodinný život cizince. Teprve v jeho rámci je možno ve smyslu ustanovení § 174a tohoto zákona posoudit, zda se případné rozhodnutí o správním vyhoštění dotkne mimo cizince také jiných osob, případně, zda intenzita takového zásahu nepřekročí zákonem stanovenou mez.

Ke skutečnosti, že žalobce má dítě a k nemožnosti družky žalobce cestovat žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí a nad rámec uvedeného doplnil, že družka cizince s nezletilou nezůstane po dobu jeho vyhoštění v ČR zcela bezprizorní, neboť zde má celou svou rodinu.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky ani jedné z navrhovaných variant legalizace svého pobytu na území ČR. Kategorie osob, kterým lze udělit tzv. „vízum strpění“ (vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území), jsou definovány ustanovením § 33 zákona č. 326/1999 Sb., kategorie osob, kterým lze udělit tzv. dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny (povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území), pak ustanovením § 42a téhož zákona. Z těchto ustanovení je zřejmé, že navrhované způsoby legalizace pobytu žalobce na území ČR jsou vyloučeny, a to i za předpokladu, že by v případě jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území ČR byla prominuta osobní účast cizince při podání na ZÚ ČR v Číně.

Nakonec žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné ve vztahu odůvodnění délky zákazu vstupu na území států Evropské unie a trvá na tom, že případ žalobce byl zcela odlišný od případu, na něj poukazoval ve své žalobě.

Při jednání právní zástupce žalobce mimo jiné předložil soudu kopii oddacího listu s překladem, osvědčující skutečnost, že žalobce dne 4. 12. 2012 uzavřel na Velvyslanectví Čínské lidové republiky sňatek s přítelkyní, s níž má dítě.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Stěžejní argumentace žalobce spočívá v tom, že žalovaný se nezabýval přiměřeností uděleného vyhoštění a že řádně neodůvodnil dobu, po kterou mu byl uložen zákaz vstupu na území členských států EU.

Jak bylo výše uvedeno, žalobci bylo uděleno správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Správní orgány a zejména žalovaný při svém rozhodování vycházel ze skutečnosti, že žalobce přicestoval do ČR dne 25. 10. 2007 na pozměněný cestovní doklad. Žalobce projevil úmysl o udělení mezinárodní ochrany a téhož dne s ním bylo zahájeno řízení o udělení správního vyhoštění. Ani po ukončeném řízení o mezinárodní ochranu žalobce nevycestoval a v nelegálním postavení setrval až do 23. 10. 2011, kdy byl zajištěn a znovu s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalovaný z jednání žalobce dovodil, že v jeho případě nejde o jeho protiprávní jednání, naopak, jde o setrvalý stav, který žalobce vyvolal již samotným vstupem na území ČR. Žalovaný konstatoval, že k legalizaci jeho pobytu na území ČR došlo pouze z titulu probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž po jejím skončení cizinec opět pokračoval v pobytu nelegálním. Žalovaný připustil, že aktuálně je žalobci kladeno za vinu pouze pobyt na území ČR bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn, jeho jednání však označil za opakující se rys způsobu života, jehož základem je nerespektování jakýchkoliv autorit při čerpání maximálních výhod.

Ke vztahu žalobce s družkou žalovaný uvedl, že ten navázali až v době, kdy se nacházel na území ČR neoprávněně. Mohl si být tedy jistý tím, že bude následovat správní opatření ve formě správního vyhoštění, podobně jako tomu bylo v roce 2007. Z tohoto důvodu plně neakceptoval vztahy a vazby, které žalobce na území ČR navázal s tím, že si musel být vědom důsledků svého jednání a se souvisejícím narušením či přetrháním vytvořených vazeb, včetně vazby k nezletilé dceři. V této souvislosti žalovaný dodal, že žalobce nemůže být pro jeho družku ani pro nezletilou dostatečnou oporou, neboť v jeho případě neexistuje způsob, jakým by bylo možno na území ČR legalizovat jeho další pobyt, ani způsob, jakým by cizinec za daného stavu mohl v ČR legálně pracovat a případně tedy rodinu vyživovat. Žalovaný konstatoval, že důsledky nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění jsou zcela identické s důsledky, které jsou s napadeným rozhodnutím spojeny - aby si cizinec mohl o povolení pobytu v ČR požádat, bude muset vycestovat mimo území ČR a vyčkat do vyřízení jeho žádosti. V případě správního vyhoštění pouze přibude doba, po kterou cizinci nebude možno umožnit další vstup na území členských států EU, která byla vzhledem k zákonným možnostem (po důkladném zvážení závažnosti a délky protiprávního jednání cizince a s ohledem na jeho osobu) stanovena ve spodní hranici zákonného rozmezí. Žalovaný připustil, že k dočasnému odloučení rodiny dojde, nepůjde však o odloučení dlouhodobé, které by způsobilo nenávratné přetrhání jejich vzájemných vazeb. Podle žalovaného napadeným rozhodnutím bude dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku, na straně jedné a zájmem žalobce na ochraně soukromého a rodinného života, na straně druhé.

Žalovaný také konstatoval, že z dikce ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že není na správním orgánu, zda v případě naplnění znaků některé z uvedených skutkových podstat rozhodnutí o správním vyhoštění vydá či nikoliv. Jediným liberačním opatřením je ustanovení § 119a odst. 2 tohoto zákona s tím, že v případě žalobce žalovaný neshledal, že by k takovému zásahu do soukromého nebo rodinného vztahu došlo.

K námitce žalobce ohledně porušení mezinárodněprávních závazků, žalovaný odkázal na závazná stanoviska Ministerstva vnitra ČR, kterým byla tato otázka opakovaně zkoumána.

K délce uloženého opatření žalovaný konstatoval, že jde o jeden z regulativů přiměřenosti a vyváženosti mezi zájmem státu na ochraně veřejného pořádku a zásahem

rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaný přihlédl k tomu, že rodina žalobce pobývá na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu, proto byl zákaz pobytu stanoven na spodní hranici zákonného rozmezí. Zároveň neodhlédl od toho, že žalobce nerespektoval jemu uloženou povinnost vycestovat a využil všech možných prostředků, jak se vyhnout této povinnosti. Za přitěžující okolnost považoval i navázaný vztah cizince s jeho družkou v době nelegálního pobytu, neboť svým jednáním dostal do nelehké situace nejen sebe, ale i družku a nezletilou dceru. Podle žalovaného si měl být žalobce vědom důsledků neoprávněného pobytu a možného odloučení.

Jak bylo výše uvedeno, žalobci bylo uloženo správní vyhoštění pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Žalobce tuto skutečnost v žalobě nepopíral. Stěžejní argumentace žalobce směřuje proti posuzování možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života. Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Üner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

V této souvislosti je třeba připomenout i rozsudek Evropského soudu pro lidská práva, ve věci *Boultif v. Švýcarsko* ze dne 2. srpna 2001, Sbírka rozsudků a rozhodnutí 2001-IX, § 39, 41 a 46, v němž byla uznána důležitost zajištění ochrany rodinného života státních příslušníků Společenství s cílem odstranit překážky výkonu základních svobod zaručených Smlouvou. Je zejména nepochybné, že vyhoštění osoby ze země, kde žijí její blízcí příbuzní, může představovat zásah do práva na respektování rodinného života, tak jak je zakotveno v článku 8 EÚLP, které je jedním ze základních práv, která jsou v právním řádu Společenství podle ustálené judikatury Soudního dvora chráněna. Takový zásah je v rozporu s EÚLP, pokud nesplňuje požadavky odstavce 2 téhož článku, a sice pokud není „v souladu se zákonem“, nepřihlíží k jednomu nebo více cílům legitimním z pohledu uvedeného odstavce a není „nezbytný v demokratické společnosti“, tedy odůvodněný naléhavou společenskou potřebou, a zejména přiměřený sledovanému legitimnímu cíli.

Z citovaného rozsudku vyplývá, že je mimo jiné nutno vždy hledat odpověď na otázku, „kde se nachází správná rovnováha mezi přítomnými legitimními zájmy“, přičemž Soudní dvůr také odkazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která vyslovuje podmínku přiměřenosti zásahu k sledovanému legitimnímu cíli. Je tak zřejmé, že ve vztahu

k přípustným omezením volného pohybu osob z důvodu veřejného pořádku dle čl. 45 odst. 3 SFEU je základním požadavkem proporcionalita mezi intenzitou omezujícího opatření a důvody pro jeho přijetí.

Je třeba připomenout, že zasáhnout do rodinného života a práva na volný pohyb v důsledku vyhoštění lze tehdy, pokud dojde k porušení veřejného pořádku. Podle bodu 14 preambule Úmluvy může pojem veřejného pořádku zahrnovat odsouzení za spáchání závažného trestného činu a vztahuje se například na případy podpory terorismu nebo extremistických postojů. Směrnice zjevně vyžaduje, aby bylo k zamítnutí žádosti z důvodu veřejného pořádku přistoupeno výhradně v situacích, kdy se cizinec dopustí jednání (nebo alespoň existuje jasná hrozba takového jednání), které představuje dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti, typicky v podobě nejzávažnější trestné činnosti.

Pouze v těchto případech lze totiž hovořit o přiměřenosti opatření odloučení od nejbližší rodiny vzhledem k jednání, které bylo důvodem pro přijetí opatření.

Zároveň je potřeba dodat, že výše uvedené neznamená jakousi absolutizaci práva na rodinný život, kterému bude nutno vždy ustoupit při zvažování odepření vstupu cizince na území České republiky, jeho pobytu na tomto území či trvalého pobytu apod. Je však třeba uznat, že cizincům, kteří již mají na území České republiky integrovanou rodinu, je poskytována vyšší ochrana oproti ostatním cizincům.

Výkladem pojmu „veřejný pořádek“ se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozšířeném senátu, kdy v Usnesení č. j. 3 As 4/2010 učinil závěr, že za narušení veřejného pořádku lze považovat jen takové jednání, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Za takové nelze považovat obcházení zákona o pobytu cizinců či uzavření nelegálního sňatku s cílem získat trvalý pobyt na území ČR.

V souzené věci je nepochybné, že žalobce má na území ČR družku a tříměsíční dítě, s nimiž žije ve společné domácnosti, kterou zabezpečovala družka s její rodinou legální prací. Podle názoru soudu správní orgány zjistily skutečný stav věci, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že ověřily pravdivost všech tvrzení žalobce, nicméně nesprávně posoudily závažnost jednání žalobce. K tíži považovaly skutečnost, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se uloženému správnímu vyhoštění z roku 2007. Tuto okolnost však nelze považovat za přitěžující, neboť institut mezinárodní ochrany je nutno považovat jako oprávnění cizince, které umožňuje právní řád České republiky. Soud nesouhlasí ani s názorem žalovaného, že v době, kdy je dítěti žalobce teprve tři měsíce, by setrvání žalobce na území ČR mohlo znamenat zátěž pro matku a dítě. Protiprávní jednání žalobce spočívalo v tom, že po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany nerespektoval správní vyhoštění a pobýval na území ČR neoprávněně. Podle názoru soudu správní orgán nesprávně posoudil proporcionalitu mezi intenzitou omezujícího opatření a důvody pro udělení správního vyhoštění.

Soud se neztotožňuje ani s tím, že rozhodnutí o správním vyhoštění vydá správní orgán vždy, pokud svým jednáním cizinec naplní znaky skutkové podstaty ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců, neboť nemá možnost jakékoliv správní úvahy. K tomu soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců stanoví několik podmínek, kdy správní orgán nesmí uložit správní vyhoštění. Rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat mimo jiné tehdy, byl-li by jeho důsledkem nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Přestože pojem „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ patří do kategorie neurčitých právních pojmů, naplnění obsahu tohoto pojmu s sebou přináší povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který právní norma předvídá. Dojde-li proto správní orgán k závěru, že vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do práva na respektování rodinného a soukromého života, nemá žádný prostor pro úvahu, jak dále

postupovat, a je povinen rozhodnutí o správní vyhoštění nevydat. Je třeba také připomenout, že tato otázka je jen na posouzení správního orgánu, který o vyhoštění rozhoduje. Závazné stanovisko, na které ve svých rozhodnutích žalovaný opakovaně odkazoval, slouží k zabránění nucenému vycestování cizince do země, která je pro něj určitým způsobem nebezpečná. Ministerstvo vnitra ČR však není oprávněno se zabývat tím, zda rozhodnutím dojde k zásahu do rodinného či soukromého života, či k porušení závazků mezinárodního práva ohledně ochrany práv dítěte, jak tvrdil žalovaný ve svém rozhodnutí.

Délka zákazu vstupu na území států ČR patří do diskreční pravomoci správních orgánů a úkolem soudu je posoudit jen to, zda nepřekročily meze správního uvážení. Podle názoru soudu odůvodnění v tomto směru je nedostatečné a pokud žalovaný vzal za přitěžující okolnost, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a že v době nelegálního pobytu navázal partnerský vztah, za nesprávné.

Soud je také toho názoru, že nelze bez dalšího učinit závěr, že rodina může žít v jiné zemi, kde budou mít všichni její členové povolení k pobytu. Obzvlášť za situace, kdy partnerka žalobce má na území ČR celou svou rodinu a žije zde od svých pěti let.

Vzhledem k výše uvedenému, soud napadené rozhodnutí ruší pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 3 úkony (§ 11 písm. a, d vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013 – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu a účast při jednání) právní služby v částce 3.100,- Kč za jeden úkon, celkem 9.300,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f, vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 900,-Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Právní zástupce prokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o 2.142,- Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci celkem 12.342,- Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. května 2013

**JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně**

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová